

Глистра и съ ненасытностъ гледаше предъ себеси стария си познатецъ и съучастникъ.

— Моля та името ми да не поменувань вече и дай ухъ.

— Слушамъ та съ вниманіе.

— Глистра, помнишь ли че си ѣлъ хлѣбъ при мене че съмъ та ползувалъ и азъ колкото повече можихъ?

— Помниж го.

— Помнишь ли че ти ми са закле да ми бѣдешъ вѣренъ и преданъ!

— Помниж го.

— Помнишь ли, че когато първый пѣтъ та введохъ въ дружеството на *тридесетъ и шестъ*, азъ бѣхъ първыйтъ и началникъ и покровитель вашъ, че азъ бѣхъ нумертъ «800?»

— Помниж го.

— Помнишь ли колко пѣти си дохождалъ и ми си казалъ «*немамъ да ѣмъ*», и ти дадохъ, «*немамъ пары*», и ти дадохъ; «*бѣдствовамъ*», и та спомогнахъ?

— Помниж.

— Какъ прочее, като помнишь туй сичко, ты забрави мене въ бѣдствіята ми, Глистра?

Глистра постенж.

— А! Ты забрави сичкото-минѣло, забрави сичкытъ си клетвы, сичкытъ обѣщанія, сичкытъ добрины, забрави че е имало единъ человекъ като мене, който ти е направилъ една малка добрина, и ты обикнахъ другы хора и са предади слѣпо тѣмъ?

— Ахъ!

— Стенишь; а! отказвашъ са да ми отговоришь, искашь съ туй си постенванье да ми кажешъ: Трипани, не можъ!» или искашь да ми кажешъ, че сичко познавашъ, но понеже азъ днесъ не съмъ вече онзи който бѣхъ, че нищо,